

Но леснотата, сз която начертаватъ человекѣцѣте сакакавъ гласъ, ни е азыкаты, кой то може да представи сакаквы понатѣа; требаше да измышлатъ рѣчы и гласоке особыте за да са называваатъ и разликуваатъ предметыте: на примѣръ, въ българскиатъ азыкъ речѣта человекъ, шзначава человекъ единъ. Рѣчъ дърво, шзначава едно дърво и проч. такш и на секѣй азыкъ сѣ употреблаваатъ гласоке и рѣчи различни; и така единъ дръгито разумѣватъ. Сако дѣте, катш сароди шевезанно е да нахчи тыа рѣчы, за да изавлава сичкото що ищи, и да разумѣва сичкото що мѣ дръгите искатъ и желаатъ: найнапредъ мѣ показуватъ предметыте; дѣматъ мѣ, бѣшати, майкати, папо [хлѣвъ], вода, пѣй, ешъ, и така дѣтетото начинава да говори, навывкновенѣето умножава числото на рѣчыте, а грамматиката ги совершенствова въ говорното художество.

Славенобългарскиатъ азыкъ за да са говори правилно ище осмь часты въ вѣседятѣ: ЧЛЕНЪ.

**ИМА ДѢТОИМЕНЕ ГЛАГОЛЪ. НАРѢЧІЕ.
СОЮЗЪ. И МЕДУЛІЕ.**

ИМА И ЧЛЕНЪ.

Сз имато шзначавами вещи те и лица та имато е перко и е трогбвно, има **СОБСТВЕННО**, **НАРИЦАТЕЛНО**, и **ПРИЛАГАТЕЛНО**. Има собствено е онока, което са придава единственно на едно лице, или на една вещь, както, григорѣй, има мъжко. Софѣа, има женско; тѣрново, свищровъ, или свѣ-